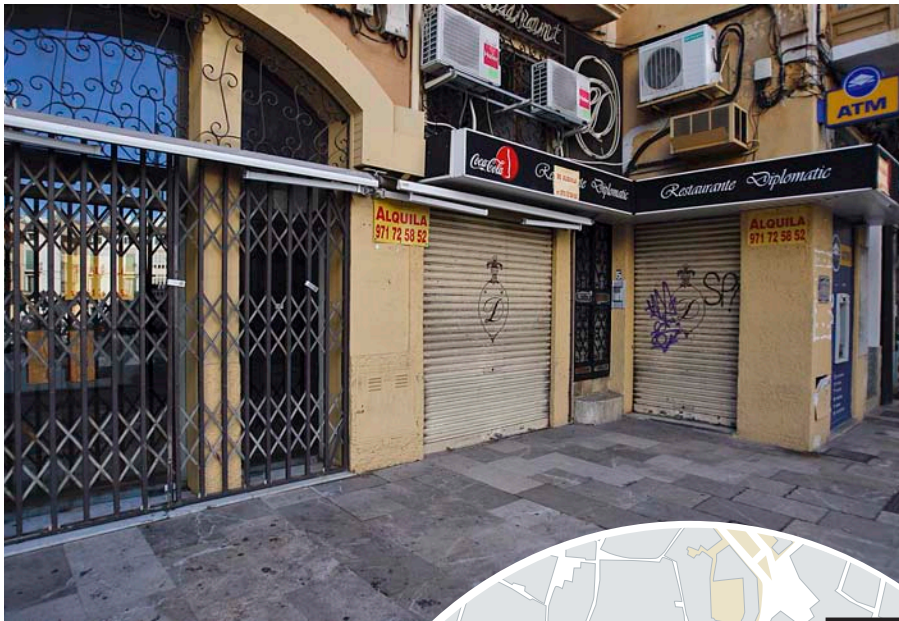

Bars i botigues del nucli antic de Palma que portaven dues dècades o més de negoci tanquen i els propietaris dels locals els lloguen a preus estratosfèrics.

→ seu lloc han aparegut negocis de *souvenirs*. I això només en tres-cents metres del carrer del Palau Reial. La febre és tan alta que la fesomia de la ciutat més cèntrica està canviant a marxes forçades. El conseller Barceló ho reconeix: “No m’agrada el que està passant, m’estimaria més una xarxa comercial tradicional, però no hi podem fer res, no podem dir quin tipus de negocis s’hi han de posar”.

El sociòleg Antoni Tarabini no hi està d’acord. “No se n’adonen [els polítics], del que fan, o del que no fan: no volen entendre que una cosa és una ciutat per als turistes i una altra de molt diferent que essent per als seus ciutadans atregui turistes. El centre històric de Palma s’està convertint en una zona només per a turistes. I això paradoxalment li pot fer perdre el sentit essencial del seu turisme, que és l’atracció que aixeca la identitat tradicional de la zona que s’està perdent”. Si fa no fa és de la mateixa opi-

nió l’associació de veïns Canamunt, que aplega els residents de la zona antiga alta de Palma, que segueix en peu de guerra contra l’ajuntament perquè llevà zones d’aparcament als residents per –segons

asseguren– deixar-los només per a turistes: “Només pensen en el turisme, no en la gent que hi vivim”.

A l’eix comercial format pels carrers Palau Reial, Colom i el seu paral·lel Jaume II hi queden ben pocs establiments tradicionals. Una botiga que es diu *Paraguas*, dedicada a vendre exclusivament el que és obvi, una molt antiga merceria –vegeu requadre–, Ca Dona Àngela, el bar Victòria... i poc més. Tot tipus de franquícies i últimament les botigues de *souvenirs* han anat substituint les de tota la vida. “Ja no en quedam quasi cap, dels de sempre, tot està destinat als turistes”, diu Esther, la copropietària de la merceria. Jaume, propietari del bar Victòria, troba que “és llei de vida, ara toquen els *souvenirs*, i d’aquí a uns anys qui sap; des del 1977, quan nosaltres obrírem, tota aquesta zona ha canviat contínuament”.

Preus desbaratats

Jaume explica també que la proliferació de franquícies i, sobretot, de comerços de *souvenirs* –així com l’obertura de dos hotels de luxe a la plaça de Cort, un que ja hi funciona i un altre que s’hi està construint– ha provocat una alça dels preus dels locals com mai s’havia vist. El seu bar, petit però ben situat, a la cantonada que formen els carrers Palau Reial i Almudaina, serveix com a negoci familiar des de fa quaranta anys. L’inauguraren son pare i sa mare i ara el porten ell i la seva germana. A pesar de ser un negoci que genera ingressos per a tota la família, no descarta llogar-lo: “És que amb els preus que es paguen t’ho has de plantejar, per 6.000 euros mensuals el llogaria”. Una xifra exagerada? En absolut, figura dins dels nivells que es fan pagar en aquesta vertadera *milla d’or*, tal com en diuen alguns dels botiguers consultats.

